

Royal Passion

Geneva Lee bij Boekerij:

Royal Passion

Royal Desire

Royal Love

Royal Dream

Geneva Lee

ROYAL
Passion

Deel 1 van de Royal-serie

ISBN 978-90-225-9592-3
ISBN 978-94-023-1045-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Command me*
Vertaling: Sascha Kremp
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-zet bv, Huizen

© 2014 Geneva Lee
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toen hij me zoende was ik verslagen. Hij was een wildvreemde voor me, en toch kwam hij me bekend voor. Pas toen ik een paar dagen later wakker werd en mezelf op alle voorpagina's van de roddelbladen zag staan, realiseerde ik me dat ik wist wie hij was.

Prins Alexander van Cambridge.

Stoute jongen van koninklijken bloede.

De troonopvolger die weggevlucht was.

Hij is niet de prins op het witte paard. Hij is overheersend. Hij is commanderend. Hij is gevaarlijk. En ik kan geen nee tegen hem zeggen.

We hebben allebei geheimen. Geheimen die ons uit elkaar kunnen drijven of ons juist dichterbij elkaar kunnen brengen. En terwijl de paparazzi die geheimen stuk voor stuk publiekelijk maken, moet ik erachter zien te komen hoeveel macht hij al over me heeft.

Voor de meisjes die naar een nieuw sprookje verlangen.

1

Mijn blik gleed over de met bloemen versierde muren van de rookkamer terwijl ik mijn glas champagne achteroversloeg. Boven me hing een portret van een hertog of een ander soort belangrijk figuur met een kanten halsdoek, die afwijzend op me neerkeek, alsof ik een bedrieger was. Dat ik net was afgestudeerd aan Oxford betekende niet dat ik automatisch bij de exclusieve Oxford and Cambridge Club hoorde. De meeste afgestudeerden kwamen uit van oudsher rijke families, en hoewel mijn familie door de meeste mensen ook rijk genoemd zou kunnen worden, hadden wij geen familienaam of titel zoals de meeste van mijn studiegenoten tijdens de Degree Day-viering. Ik dronk mijn glas leeg en verwenste mijn beste vriendin Annabelle dat ze me had overgehaald hiernaartoe te gaan.

‘Clara, daar ben je!’ Annabelle dook op me af als een havik en liet haar perfect gemanicuurde nagels in mijn arm zinken, zodat ik niet aan haar kon ontsnappen en ze me mee kon sleuren naar een groepje jongemannen aan de andere kant van de kamer. Op die agressieve handeling na was ze het fatsoen zelve: haar blonde haar zat in een sierlijke haarwring onder aan haar nek en de sluiting van haar ketting hing daar perfect uitgelijnd onder. Alles aan Annabelle was opgepoetst – van haar zevenenhalve centimeter hoge hakken tot de driekaraats diamant die

aan haar linkerhand glom. ‘Ik wil je nu eindelijk eens voorstellen aan mijn broer John.’

‘Ik ben momenteel niet op zoek naar een vriend, Belle. Ik ben nu een carrièrevrouw, weet je nog?’ bracht ik haar in herinnering. Mijn nieuwe baan bij Peters & Clarkwell was eigenlijk nog niet van start gegaan, maar een man die me af zou leiden kon ik er niet bij gebruiken. Belle wist dat maar al te goed, maar ze stond er alsnog op dat ik haar broer zou ontmoeten. Ondanks het feit dat ze hoogopgeleid was, had ze van huis uit meegekregen dat de beste kansen voor een vrouw in het huwelijk lagen. Ik kende dat concept, omdat mijn moeder soortgelijke waanideeën had gekoesterd.

Belle knipoogde over haar schouder naar me. ‘Maar je zou er een leuk slaatje uit kunnen slaan. John is toch altijd aan het werk en hij is een fortuin waard. Je zou een barones kunnen worden.’

‘Niet iedereen baseert aantrekkelijkheid op geld en macht,’ zei ik met gedempte stem, omdat ik de rijke, machtige mensen om me heen niet wilde beledigen.

Belle bleef plotseling staan, waardoor ik tegen haar op botste. Ze leunde naar me toe en fluisterde in mijn oor: ‘Heb je wel eens met een rijke, machtige man gevreeën? Ben je wel eens met zo’n man naar bed geweest?’

Ik beet op mijn lip en keek om me heen, wist niet zeker hoe ik daarop moest antwoorden. Belle wist dat ik het maar met één man had gedaan, die inmiddels mijn ex was, en hij was niet rijk of machtig. Daniel worstelde daarmee op zijn eigen manier. Terwijl ik me vaak minderwaardig voelde tussen de ‘oud geld’-studenten op Oxford, voelde hij zich alleen maar kwaad. Ik was tenminste nog in welvaart opgegroeid. Een rilling liep over mijn rug toen ik dacht aan hoe afschuwelijk onze relatie tegen het einde was. Ik had het uitgemaakt tijdens de kerstva-

kantie, maar zelfs maanden later huiverde ik nog bij de gedachte aan hem. Belle zag het en zuchtte.

‘Daniel telt niet,’ zei ze. De perfecte, porseleinen huid tussen haar deskundig in vorm gebrachte wenkbrauwen fronste bij de gedachte. Ze schudde haar hoofd alsof ze de walgelijke herinnering van zich af wilde zetten en schonk me een ondeugende glimlach. ‘Als je met zo’n man naar bed was geweest, dan had je het wel geweten.’

‘Ik vind het erg zorgelijk dat jij je broer geschikt vindt voor die positie,’ zei ik met één wenkbrauw uitdagend opgetrokken. ‘Hoe close zijn jullie precies?’

‘Wat een onzin.’ Ze sloeg me op mijn arm, maar de olijke glimlach verdween niet van haar gezicht. ‘Ik zorg gewoon voor je, Clara. Je hebt een flinke beurt nodig.’

Ik had al verwacht dat ze zoiets dacht, maar ze had dit tot nu toe niet hardop tegen me gezegd. Ze was mijn huisgenote geweest terwijl ik met Daniel door de ergste fases ging. Ze was het er niet alleen compleet mee eens dat we uit elkaar gingen, maar ze had zich sindsdien ook over me ontfermd als een moederkloek; nam me mee shoppen, stelde me voor aan nieuwe mensen, enzovoorts. Het was slechts een kwestie van tijd voor ze me zou gaan koppelen. Op zich was ik haar dankbaar dat ze had gewacht tot na mijn tentamens, en tot ik officieel was afgestudeerd, voor ze haar koppelschema erbij had gepakt.

‘Belle, ik heb momenteel echt geen man nodig,’ zei ik zo overtuigend mogelijk, in de hoop dat daarmee een einde zou komen aan dit onderwerp. Maar ik wist al dat dat met geen mogelijkheid zou lukken.

Ze wuifde mijn opmerking weg. ‘Er zit een verschil tussen nodig hebben en willen, lieve schat. Die twee moet je nooit door elkaar halen.’

Voordat ik haar nog meer kon tegenspreken, wenkte ze een

lange, nogal slungelige man naar ons toe. John was duidelijk haar oudere broer, aangezien zijn haargrens al aan het terugwijken was, en hij had zonder twijfel veel geld. Op de een of andere manier had hij het voor elkaar gekregen om de duurste én saaiste elementen van de hedendaagse mode te combineren in een onlogische, maar overduidelijk chique outfit. Een Rolex en Berluti-schoenen combineerde hij met een Harris-tweedjas die regelrecht uit de jaren tachtig kwam. Hij zag eruit alsof hij niet kon besluiten of hij die dag zin had om te jagen of zaken te doen.

En dat is hoe hij zich kleepte voor een fééstje.

‘Jij moet de beroemde Clara zijn,’ zei John, die mijn hand pakte. Even leek hij te twijfelen of hij er een kus op zou drukken, of hem zou schudden. Het resultaat was een slap, zweterig kneepje. John mocht dan een fortuin bezitten en een titel hebben, maar hij leek me niet bepaald een doorzetter. ‘Belle heeft me alles over je verteld. Een graad in sociale wetenschappen, is het niet?’

‘Klopt.’ Ik wilde mijn hand terugtrekken, maar ik wist niet zo goed hoe.

‘Dus je denkt dat je de nieuwe Moeder Theresa bent?’ vroeg hij, en hij legde zijn andere hand boven op onze losjes op elkaar gedrukte handen. Het werd er niet beter op.

‘Wat nou als ik ja zeg?’ Mijn vraag was brutaal, en Belle knipperde verbaasd met haar ogen. Het was niets voor mij om zo zeker van mezelf te zijn, al helemaal niet in de buurt van iemand die ik niet kende. Maar dat was de studentenversie van mij. Nu had ik een diploma van een topuniversiteit en een nieuwe baan om jaloers van te worden. Dat meisje was ik niet meer. Dat kon ik niet meer zijn. Dat zou ik mezelf niet toestaan.

‘Je bent veel te knap om non te worden,’ zei John. Zijn borst

stak iets naar voren toen hij daaraan toevoegde: ‘Ik heb zelf laatst mijn advocatendiploma behaald.’

‘Wat interessant,’ zei ik afwezig, terwijl ik mijn hand uit de zijne losmaakte en de kamer rondkeek. ‘Als jullie het niet erg vinden, ik zie iemand...’

Ik dook de menigte in voordat Belle de kans zag een dominee tevoorschijn te toveren die onze verloving tot stand kon brengen, en bedacht dat ik een hartig woordje met haar zou moeten spreken over toekomstige koppelacties. Ondanks Belles opleiding werd ze door haar familie gepusht om zo snel mogelijk te trouwen, een nogal achterhaald gedachtegoed dat voorkwam bij de meeste families met een titel. Misschien had ze het idee wel aangevochten, maar ze leek er nu met alle plezier in mee te gaan. Zeker omdat haar verloofde een graag geziene gast was in het paleis. Maar ik kon me niet voorstellen dat ik zelf getrouwd was, en had daar ook echt geen zin in, al helemaal niet na Daniel. Een carrière was het juiste pad voor mij. Veiliger, bevredigender, en oneindig veel minder chaotisch.

Terwijl ik vluchtte werd ik meegezogen in de menigte, wat me bescherming bood voor Belles koppelacties, maar het ook bijna onmogelijk maakte om weg komen. Tegen de tijd dat ik de gang bereikte ging mijn hart als een razende tekeer. Ik liet mezelf tegen de muur naar beneden zakken en haalde diep adem, waarbij ik het simpele zwarte cocktailjurkje dat ik van Belle had geleend, ondanks haar protesten dat het te somber was, naar beneden trok. Het was een van de weinige kledingstukken in Belles kast die ik geschikt vond voor mijn leeftijd. Mijn eigen garderobe bestond voornamelijk uit spijkerbroeken, truien en een handjevol mooie, op maat gemaakte pakken. Heel anders dan Belles garderobe. Belle zag er bijna altijd uit als een filmster en liep net zo te koop met haar ontblote huid als met haar vele geld. Maar de rest van haar garderobe bestond uit

mantelpakjes die eruitzagen alsof ze van de koningin-moeder zelve waren gestolen. Ik had geluk gehad dat ik deze jurk had gevonden, al had ik het vermoeden dat ze hem had aangeschaft voor een begrafenis.

Een exotische, kruidige geur waaide mijn kant op en kietelde mijn neusvleugels. Het leek helemaal niet te passen in dit stoffige, oude gebouw, waar het verboden was om te roken, zelfs in de nu in onbruik geraakte rookkamer. Ik had de verbodsbordjes in bijna alle kamers zien hangen, maar iemand anders had ze kennelijk niet gezien. Ik keek omhoog, realiseerde me net te laat dat de rook betekende dat ik hier niet alleen was, en greep in een reflex met mijn hand naar mijn hart toen ik een glimp van hem opving. Waar rook is, is vuur, en goeie god, wat stond ik in vuur en vlam!

De man stond nonchalant naast een balkondeur die op een kier stond en er bungelde een dunne kreteksigaret tussen zijn beeldschone lippen. Hij glimlachte in gedachten verzonken voor zich uit. Zijn gezicht werd gehuld in schaduw door het licht dat van achter hem naar binnen scheen, en toch kon ik zijn sterke kaaklijn en een vleugje blauw in zijn ogen onderscheiden. Ik hoefde niet veel meer van hem te zien om te weten dat hij een van die rijke, machtige mannen was waar Belle het over had. Hij voldeed precies aan haar omschrijvingen. Hij straalde het uit: rijkdom, autoriteit, mannelijkheid. Mijn lichaam reageerde er direct op en mijn verraderlijke voeten deden een paar stappen naar hem toe. Nu ik hem beter kon zien, ontdekte ik dat hij aan nog een omschrijving voldeed. Hij was knap, en dat vond ik nogal oneerlijk.

Hij had een gezicht dat engelen aan het huilen kon maken en waarover goden elkaar de oorlog zouden verklaren. Hij had scherpe, duidelijke gelaatstrekken, en zijn gebronsde huid wees op exotische zonvakanties. Zijn haar was niet donker door de

schaduw waar hij in stond. Het was bijna zwart en zat in een slordige wirwar, waardoor ik me voorstelde dat ik met mijn hand door zijn haar woelde. En eventjes zag ik voor me dat ik eraan zou trekken terwijl ik mijn lichaam tegen het zijne drukte.

Rustig blijven, commandeerde ik mezelf. Ik stond al een poos droog, maar het feit dat ik zo reageerde op een vreemdeling was gênant, al wist hij misschien niet eens wat ik dacht. En toch, aan de arrogante, maar verleidelijke glimlach op zijn lippen te zien wist hij precies wat ik dacht. De glimlach hield echter op bij zijn ogen, die vlammen schoten. Ik voelde de honger in zijn blik alsof die van mij was, en door mijn verlangen voelde ik een knoop in mijn maag. Ik moest hem op afstand houden. Dat voelde ik.

Daarnaast bewees het feit dat hij stond te roken in een heerenclub dat hij lak had aan regels. En aan andere mensen.

‘Volgens mij mag je hier niet roken,’ zei ik. Ik klonk als een enorme muts, maar ik was het zó zat dat die elitemensen de regels maar aan hun laars bleven lappen, en de manier waarop hij naar me keek suggereerde dat ik niet veel meer was dan een object, een speeltje waar hij graag mee zou willen spelen.

‘Pardon.’ Hij grijnsde, maar zijn pret kon de kakkineuze heesheid in zijn stem niet verbergen. ‘Ga je me aangeven voor ongepast gedrag?’ Hij deed een stap terug, waardoor hij technisch gezien op het balkon stond, en zich dus op een laconieke manier aan de regels hield. Maar ik vermoedde dat hij mij een plezier wilde doen. Hij leek me niet het type dat zich zorgen maakte over het breken van regels.

Al kon ik zijn ogen niet langer duidelijk zien, toch voelde ik zijn blik op me branden. Ik raakte ervan in de war. Mijn gevoelens gingen van irritatie naar meisjesachtige opwinding, en weer terug. ‘Ik zou je niet graag in de problemen willen brengen.’

Hij draaide zich naar me om, en ik zag nogmaals zijn opmerkelijke gezicht, terwijl zijn lippen trillend een gemene glimlach vormden, en ik een rij perfecte tanden kon zien. 'Liever niet, nee.'

In een opwelling van schaamte begon ik te blozen. Ik wilde die wilde grijns van zijn gezicht wegzoenen, maar ik schudde de gedachte van me af. Zo in het licht kwam hij me bekend voor, alsof ik hem ooit eerder had gesproken. Misschien was hij een klasgenoot uit mijn kindertijd? Als hij bij me op de universiteit had gezeten, dan had ik me hem wel herinnerd. Die kristalblauwe ogen en dat ongelooflijk donkere haar dat ergens tussen de grens van fatsoenlijkheid en popster in zat, zouden me absoluut niet zijn ontgaan. Door zijn brede schouders, gestoken in een goed gesneden pak, en zijn schoonheid, was hij niet iemand die ik snel zou vergeten. Hoe kon het dan dat ik hem kende, maar toch ook niet? Mijn ogen bleven hangen op zijn ontknoopte halsboord en losgemaakte stropdas, en ik stelde me voor hoe het zou zijn om de rest van zijn knoopjes open te maken en hem uit zijn pak te bevrijden. Bij die gedachte beet ik op mijn onderlip.

Stond ik hier nu echt te fantaseren over een volslagen onbekende terwijl hij voor me stond? Misschien had Belle achteraf toch gelijk.

Zijn ene wenkbrauw schoot omhoog toen ik naar hem bleef staren, en ik keek weg, beschaamd omdat hij me had betrappt. Als je er zo uitzag, moest je wel vaak worden aangegaapt. Hij hoefde niet te weten wat zich in mijn slipje afspeelde, en dat hij me vermoedelijk zover kon krijgen dat ik het meteen uit zou doen. Hoewel hij waarschijnlijk best wist dat veel vrouwen zich bij het zien van zijn scheve grijns graag van hun slipje zouden ontdoen.

'Misschien moet ik je waarschuwen voor het gevaar van ro-

ken,' zei ik, en ik wilde dat hij een klein beetje voelde van de vernedering die door me heen ging, al was het ook een wanhopige poging het gesprek gaande te houden. Ik wilde niet dat hij weg zou lopen.

'Popje, je zou lang niet de eerste zijn.' Toch drukte hij zijn sigaret uit en gooide de peuk in de dichtstbijzijnde prullenbak. Hij deed het met een vloeiende, zelfverzekerde beweging, alsof er geen kans bestond dat hij de prullenbak kon missen – alsof de wereld zelf zou ombuigen naar zijn behoeftes.

Ik was er nu nog meer van overtuigd dat ik hem kende, maar wie hij ook was, ik kon er met geen mogelijkheid op komen. 'Kennen wij elkaar niet ergens van?'

'Ik denk dat ik me jou wel zou herinneren,' zei hij met stralende ogen die nu een nóg intensere magnetische energie uitstraalden dan ervoor. Er liep een rilling over mijn rug. 'Ik denk eerder dat het aan mijn groeiende reputatie ligt.'

'Een charmeur, dus?' vroeg ik. Dat zou me niets verbazen.

'Zoiets, ja,' zei hij, met een suggestieve ondertoon. 'Wat doet een Amerikaans meisje hier in dit stoffige, oude hol?'

Ik verstijfde onmiddellijk en voelde de welbekende neiging mezelf te verdedigen, wat vaak gebeurde door dit soort opmerkingen. Maar ik had het gevoel dat hij het niet verwaand bedoelde en gewoonweg nieuwsgierig was, dus ik dwong mezelf te glimlachen. 'Eigenlijk ben ik Brits. Maar ik ben wel in de vs opgegroeid. M'n moeder is Amerikaans. Ze leerde mijn vader kennen toen ze aan Berkeley studeerde.'

Je hoeft niet je hele levensverhaal te vertellen, zei het kleine, irritante stemmetje dat me altijd bekritiseerde berispend.

'En ook nog eens een meisje uit Californië,' zei de vreemdeling. 'Ik kan me niet voorstellen waarom je de stranden om zou willen ruilen voor dit regenachtige, ouwe Londen.'

'Ik hou van de mist.' Het was waar, maar door het toe te

geven begon ik te blozen. Het was een stomme reden, maar hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij dat interessant vond.

Ik deed een stap naar hem toe en stak mijn hand uit. Misschien had hij een formele introductie nodig voor hij zou gaan praten. ‘Ik ben Clara Bishop, trouwens.’

‘Leuk je te ontmoeten, Clara Bishop.’ Zijn hand pakte de mijne vast en zonder aarzeling bracht hij hem in één beweging naar zijn lippen. Een vonk van elektriciteit schoot door ons heen, de lucht knetterde er bijna van, en die sensatie drong zich diep in mijn aderen en verspreidde zich tot ik me duizelig voelde. Ik voelde begeerte door mijn bloed stromen en zich nestelen in mijn buik.

Ik wilde een stap naar achteren doen. Nee, ik móést een stap naar achteren doen.

Belles woorden echoden door mijn hoofd. Maar ik wilde onze aanraking eigenlijk niet verbreken. Ik wilde met hem versmelten en terwijl ik dat in overweging nam, kwam er een prachtige, blonde vrouw de gang in wandelen die stil bleef staan om naar ons te kijken.

Ik moest mijn hand wegtrekken als ik de elektriciteit die tussen ons in zoemde wilde verbreken, maar toen ik me probeerde los te friemelen greep hij mijn arm vast en trok me ruw naar zich toe. Zijn lippen drukten zich op de mijne met een gulzigheid die ik alleen uit films kende. Hij sloeg zijn sterke armen om mijn middel en greep me bezitterig vast waarbij hij mijn rug ondersteunde. Hij smaakte naar kretek en bourbon, wilde nachten waarna hij schouderophalend vertrok, en mijn lippen openden zich instinctief toen hij zijn tong in mijn mond liet glijden. Zijn kus was krachtig, dwingend zelfs, en ik gaf me aan hem over. Terwijl ik smolt door onze verhitte omhelzing vormde mijn lichaam zich naar zijn lijf.

Zijn tong tikte lui tegen mijn tanden en ik opende mijn

mond uitnodigend iets verder. Hij duwde zijn tong naar binnen, werkte de mijne zijn eigen mond in, waar hij hem gevangenhield in een trage zuigbeweging. Ik stond te trillen op mijn benen, mijn lichaam klaar om zich op de vloer onder hem neer te vlijen, maar hij drukte me nog steviger tegen zich aan; zijn bikkelharde lichaam had me in zijn greep. Zijn hand gleeed van mijn middel naar het kuiltje onder aan mijn rug. Dit intieme gebaar moedigde me aan en ik liet mijn vingers door zijn zijdeachtige haar woelen terwijl ik hem bleef zoenen, want zonder zijn lichaam tegen het mijne gedrukt zou ik absoluut per direct tot stof vergaan.

Toen hij me uiteindelijk losliet vond ik dat te vroeg, al bleef zijn hand op mijn onderrug rusten. Ik deed struikelend een stapje naar achteren, maar hij hield me in evenwicht, alsof hij mijn misstap had voorzien. En een man die zó zoende wist uiteraard al lang wat hij voor reactie kon verwachten. Ik kon de gedachte niet verdringen dat hij een bord om zijn nek moest dragen met: WAARSCHUWING! BEVAT ZEER OPWINDENDE INHOUD!

Ik probeerde van zijn gezicht af te lezen waarom hij me gezoend had, zelfs nu mijn lichaam sterk verlangde naar meer, maar ik zag alleen de razende passie in zijn ogen branden. Het benam me de adem en ik was even sprakeloos.

‘Waarom?’ De vraag floepte eruit en was zowel een hardop uitgesproken gedachte als een beschuldiging.

‘Mijn beweegredenen zijn allesbehalve fatsoenlijk,’ biechtte hij op, terwijl hij zijn hand van mijn rug liet glijden. Ik huiverde omdat we elkaar nu niet meer aanraakten en wenste dat hij me niet los had gelaten. ‘Die vrouw van net was een vreselijke fout van me.’

‘Dus je zoende me om je ex-vriendin te kunnen ontwijken?’

‘Ik zou haar geen ex noemen, maar alsnog ben ik je mijn

excuses verschuldigd.’ Er klonk geen greintje spijt door in zijn woorden. Zijn ogen stonden kil, het smeulende blauwe vuur was nu zo hard geworden als een saffier. Hij deed een stap naar me toe, aarzelde, en liep toen toch naar het balkon.

Ik was teleurgesteld door zijn verandering van richting, en op dat moment drong het tot me door dat ik wilde dat hij me weer zou zoenen, en ik wist zeker dat dat verlangen van mijn gezicht af te lezen was. Er viel een stilte tussen ons, maar ondanks het feit dat hij niets zei en me niet aanraakte, voelde ik mijn hart tekeergaan als een wild dier dat gevangen zat en probeerde te ontsnappen.

‘Gefeliciteerd met je afstuderen,’ zei hij.

Ik knipperde met mijn ogen door deze plotselinge verandering van onderwerp, en ik herinnerde me waar ik was en met wat voor reden. De wereld om me heen was weggevaagd toen hij me had aangeraakt, en pas nu besepte ik dat ik niets wist over de man die me een paar tellen geleden nog met alle gemak tegen de muur aan had kunnen nemen. ‘Ben jij ook net afgestudeerd?’

Hij sloeg snel zijn hand voor zijn mond, maar was niet snel genoeg om die grijns die nu weer op zijn gezicht prijkte te verbergen. ‘Ik ben een nogal ander carrièrepad ingeslagen. Spelen we nu opeens “Raad de Persoon”?’

‘Waarom vertel je niet gewoon wie je bent?’ vroeg ik.

Hij gaf me een knipoog. ‘Volgens mij is het juist de bedoeling van dit spel, popje, dat je daarachter moet zien te komen.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en voelde de herinnering van zijn kus nog steeds op mijn lippen branden. Als hij spelletjes wilde spelen, dan deed ik dolgraag met hem mee. ‘Je bent een andere carrièrepad ingeslagen? En toch ben je hier...’ – ik gebarde om ons heen – ‘... op een prestigieuze club? Of je bent een goed geklede bediende, of je komt uit een rijke familie.’

Ik wachtte op zijn antwoord, maar hij schudde zijn hoofd en zwaaide met zijn vinger naar me. ‘Dat was geen ja- of neevraag.’

‘Goed, als je geen zin hebt om te spelen...’ Ik haalde mijn schouders op en keek stilletjes over mijn schouder de gang in.

‘Ik speel alleen volgens de regels, maar misschien heb je liever dat ik jou de vragen stel,’ opperde hij.

Ik slikte en deed mijn best mijn lichaam in bedwang te houden. ‘Kom je uit een rijke familie?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen,’ zei hij schouderophalend.

‘Ja of nee,’ bracht ik hem in herinnering.

‘Ja,’ zei hij, terwijl hij naar me toe boog en een plukje van mijn haar door zijn vingers liet gaan. ‘Is het nu mijn beurt?’

‘Ik heb nog niet alle twintig vragen gesteld,’ fluisterde ik, me bewust van de nabijheid van zijn lippen.

‘Verspeel ze niet allemaal in één keer,’ adviseerde hij me, en hij streek de haarlok achter mijn oor. ‘Dat houdt het wat spannender.’

‘Je weet toch al wie ik ben,’ hielp ik hem herinneren.

‘Maar er zijn heel veel dingen die ik over je te weten wil komen.’ Zijn adem voelde heet in mijn nek terwijl hij sprak. ‘En ik sta te popelen om je “ja” te horen zeggen.’

‘Wat nou als het antwoord “nee” is?’

‘Geloof me, dat is het niet.’ Hij streek met zijn lippen over mijn wang. Ik sloot mijn ogen bij het kriebelen van zijn stoppelbaard tegen mijn plotseling zeer gevoelige huid.

Hij deed een stap naar achteren. Ik moest iets wegslikken, zo heftig verlangde ik naar hem, en streek mijn jurk glad in een poging er verlegen uit te zien.

‘Laatste vraag,’ zei hij, ‘en dan kijken of je het kunt raden.’

Een laatste kans om uit te vogelen wie hij was, en ik was nog geen stap dichterbij die ontdekking dan toen ik hem net ontmoet had. En nu gonsde mijn lichaam van opwinding, wat me

afleidde van het onderwerp. Er was maar één oplossing. Er was maar één vraag die ik kon stellen.

‘Wie ben je?’ vroeg ik hem uitdagend.

Hij schudde zijn hoofd en vormde de woorden ‘ja of nee’ met zijn lippen. Hij was overduidelijk niet van plan minder geheimzinnig te doen, zelfs niet nadat hij me gebruikt had om zijn ex te ontwijken. Ik was een pion geweest die goed van pas kwam, een gedachte waarbij ik een vlaag van schaamte door me heen voelde gaan. Ik vermoedde dat ik mijn op hol geslagen hart niet zou kunnen kalmeren zolang ik bij hem in de buurt was.

Had ik me die vonk tijdens het zoenen ingebeeld? Ik wist toch zeker van niet. Net zo zeker als ik was van het feit dat hij mij ook wilde. Ik voelde mijn mond droog worden bij het idee. Ik dacht aan wat Belle had gezegd over vrijen met een rijke, machtige man, en ik dwong mezelf de kloppende hunkering in mijn lichaam te negeren. Ik was niet van plan om als speeltje te worden gebruikt door een man als hij. Dat weigerde ik.

‘Ik moet weer terug,’ zei ik, omdat ik beseftte dat zijn brandende aanwezigheid me ter plekke kon veranderen in een plasje begeerte op de vloer voor zijn voeten.

Zijn ogen schitterden toen hij knikte, priemden smeulend door mijn lijf heen, al waren het deze keer niet mijn wangen die brandden van verlangen. ‘Hopelijk tot snel, Clara Bishop.’

Hij wachtte niet tot ik wegliep. In plaats daarvan verdween hij het balkon op en vervolgens in het niets. Pas nadat hij uit zicht was, en het vurige verlangen dat hij in me opwekte een beetje getemperd was, realiseerde ik me dat ik een man had gezoend zonder zijn naam te weten.

En ik zou het zo weer doen.

2

Compleet afgeleid door de vreemdeling en zijn zoen, glipte ik het gedruis van de cocktailparty weer in, maar ik zag Belle nergens totdat ik gevangenzat in haar omhelzing. Ze straalde toen ze me bij mijn pols pakte en me meesleurde naar de bar. De meeste mensen om ons heen zouden de kleine schittering in haar ogen niet opmerken omdat ze glimlachte, maar ik wist dat het betekende dat ik in de problemen zat. Aangezien ik zo overdonderd en razend was door die zoen, die ongelóoflijke zoen, had ik geen zin om ruzie te maken.

‘Wat was dat in godsnaam?’ vroeg ze, terwijl ze een kommetje notenmix naar me toe schoof.

‘Ik heb geen honger.’ Eten was wel het laatste waar ik nu zin in had.

‘Ben je nu al teut? Moet ik je dwangvoeren?’

‘Ik ben niet dronken,’ zei ik, al voelde ik me wel zo. Zijn lippen. Hoe ze smaakten op de mijne. Hoe zijn lichaam tegen me aan drukte. Een hittegolf schoot door mijn lijf en ik weerstond de verleiding om mezelf koele lucht toe te wapperen.

‘Clara.’ Belle knipte met haar vingers om mijn aandacht te trekken. Ik schudde mijn hoofd en staarde haar als verdoofd aan. ‘Ik zei dat je tenminste één drankje met mijn broer moest doen.’

‘Sorry,’ zei ik. Ik had er daadwerkelijk spijt van dat ik zo lomp was weggelopen bij haar broer. Maar de enige manier waarop ik haar duidelijk kon maken dat ik niet gekoppeld wilde worden, was door haar voor schut te zetten. Belle had al veel ervaring met voor schut staan door een familieschandaal van jaren geleden. Ik vond het vreselijk om het zo te spelen, maar het was de enige manier om tot haar door te dringen. Aan de andere kant, het was wel ons afstudeerfeest.

‘Ik dacht dat ik mijn moeder zag,’ loog ik.

Belle keek iets vriendelijker en ze graaide een handjevol noten uit het kommetje dat ze me toestak. ‘Proteïne. Je moet op krachten komen.’

Ze had helemaal gelijk, al was mijn excuus een leugen geweest. Mijn moeder zou er vandaag bij moeten zijn, en ik twijfelde er niet aan dat ze zou komen. De Oxford and Cambridge Club was niet bepaald een plek waar ze zonder uitnodiging binnen kon komen, en vandaag waren er een paar van de meest elite families uit Groot-Brittannië aanwezig om ons afstuderen te vieren. Madeline Bishop zou dat voor geen goud willen missen. De pers was niet welkom aangezien het een privéfeest was, maar er was altijd een kans dat er buiten paparazzi stonden, en daar hoopte ze op. Onze familie kreeg over het algemeen niet zulke aandacht, maar sinds zij en mijn vader veertien jaar geleden hun eerste fortuin hadden verdiend, zocht ze die aandacht wel altijd op. Dat was nogal gênant en ik stond er niet bepaald om te springen haar te zien. Belle begreep dat maar al te goed.

‘Dank je.’ Ik propte wat nootjes in mijn mond. Door het zout liep het water me in de mond en ik realiseerde me dat ik uitgehongerd was. Ik liet mijn blik vallen op een penduleklok en kreunde. Ik had zes uur geleden voor het laatst gegeten.

‘Als jij flauwvalt op je afstudeerfeest is dat niet mijn schuld,’